

# FERRAN AGULLÓ

## PADRI DE LA COSTA BRAVA

per E. CORRAL I COLL DEL RAM.

(Continuació)

### AL DIA PER LA COSTA BRAVA

Amich Duran: he llegit dues vegades el teu hermós article. La primera, al matí, a l'hora de la impaciència pels diaris qu'ens pren y nervioseja als que tenim aficions de polítich i periodista, esdevingudes obligació per les circumstàncies; en aquella hora del xocolate flairós, de les figues ensucrades que tenen, encostellades entre pàmpols, com els oriols xerraires que les picaven, molles de rosada al aixir el sol. La segona, a l'hora de la posta, com un homenatge a la teva oda a la costa brava, de finalitat pràctica, com totes les teves pensades. Era dalt d'un espadat feréstech que baixa al mar en terratrèmol de roques, per etzevar verdes i fonnols d'or, en son cim unes runes d'un antic convent li donen tò llegendari; a llevant una esplèndida decoració de caps i roques, puntes y freus, penyalars i cales, fins a les fantàstiques muntanyes de Tossa, esborrellades de bosquíries, copenren al entusiasta admirador de nostra costa; a garbí, la plàcida corva de les platges de Blanes i Sabanell, fins a la punta de la Tordeira, separades per un illot rocós que un istme ha ajuntat a la terra, reposen la mirada i l'enteniment aixelebrats per l'espectacle de la costa brava; per la banda de terra, en grandíds anfracte, les serres de Pineda, Orsavinyl, Palafoles, el Montnegre y més enllà el Montseny, prenen tots els colors del Arch de Sant Martí; són verdes, violades, blaves, grogues, y després van esvaint-se en l'ombra de la nit com si's fonguessin... La vila encén sos llumets elèctrics, calen xarxes, mar endins, els sardiners renegant dels dofins y les roasses que boten, mofantsen, entre les calades y les ones, batent espumosos els peus del penyalarg gegantí cantant l'eterna balada de la mar, sempre vella i sempre nova...

La teva oració mereixia aquesta trona soberba.

¡Oh, la nostra costa brava sense

parella al mon! La de Mallorca és més dura, més fantàstica, més grandiosa; és feta pels temporals qu'el golf atia contra l'illa fa milenars d'anys; la Costa d'Or qu'es parteixen Itàlia i Fransa, és més dolça, més somniosa: una faldada de flors; però la nostra, desde la Tordera al Cap de Creus y seguint el Port de la Selva fins a Banyuls, ho és tot; és brava y rienta, fantàstica y dolça, treballada pels temporals a cops d'onades com un alt relleu y brodada pels besos de la bonança com una esquisidosa de monja pacienta per qui les hores, els dies y els anys no tenen valor de temps. Enloch com aquí, amich Duran, tu que amb mi les has vistetes totes aquestes costes, el maridatge del mar y la terra, els caps y les badies, les cales y els penyalars, els esbojarraments de penyes de tots colors y formes, els tons, les transparències de les aigües y sobre tot la llum, aquesta llum clara més irva, més gella que enloch del mon...

Priveume de mentir, vosaltres entre'ls vius, poetes amants de la nostra costa. Tu, Ruyra, el cisellador de "Marines"; tu, Rahola, el cantor del golf de Roses; tu, Marquina, el que has entès les veus de les onades; tu, Masifern, que hi has trobat inspiració y salut; tu... tots els que l'heu vista y sentida y cantada la nostra costa y tu, Llaveries, que l'has sorpresa en tots els reconcs amagats, en totes les hores d'esplay amorós y de furia apocalíptica: Hi ha res com la nostra costa?

N'hem de parlar més, amich Lluís, de la nostra costa: demà seguirem; permétem completar la teva patriòtica excitació. Després en agraïment, te portaré unes embostes de corals y mareperles, de curcules rissades, de caragols y nacres que, com tothom que l'estima, guarden per sempre el resso de la mar...

POL

"La Veu de Catalunya", 12-9-08

### DISCURS DE FERRAN AGULLÓ

Aquest és el discurs que, ja a les seves acaballes, pronuncïa Agulló com a president del Consistori dels Jocs Florals, presidència per la quan tant i tant havia sospirat.

Ja en plena república, molts dels conceptes que hi van inclosos podrien escaure igualment als nostres dies. Agulló, veterà de la política catalana, es debat entre el temor, l'alegria i l'esperança. Talment com es debaten avui els catalans, polítics o no.

A remarcar, l'ortografia genuïnament matheuana —també a les seves acaballes— i que contrasta fortament amb l'ortografia de les obres premiades que van en el mateix volum i

amb la que empra a diari el mateix Agulló des del seu "Al dia",

Vegeu, si us plau, el text complet:

*Il·lustríssims i Excel·lentíssims senyors. Dames i cavallers:*

*Quan l'Honorable Cos d'Adjunts m'elegí per al càrrec de Mantenedor i els meus distingits companys de Consistori m'elevaren a aquest lloc immerecut, per què no dir-ho?, el meu cor batejà d'orgull i entusiasme. D'una banda ho vareig considerar el terme de les meves dues careres en exercici: la de literat i la de polítich; i de l'altra, que seria jo el primer President dels Jocs Florals d'una Catalunya alliberada, mestres-*

*sa de si mateixa; d'uns Jocs Florals que acomplien la primera etapa de llur missió espiritual que va començar fa 74 anys sota les gloriuses arcades del Saló de Cent, temple de les llibertats perdudes.*

*Quan en fa 49 que pujava, per primera vegada, ara pàl·lid, ara enrojolat, tremolós d'emoció, els graons del tron de la nostra Reina en la vintiquena dels Jocs Florals, a recollir de les seves enguantades mans un premi humil a una més humil poesia, m'hauria semblat dita folia si algú m'hagués dit: arribaràs un dia a ocupar el lloc presidencial i a veure Catalunya, una, alliberada, camí del triomf definitiu. I allò que m'hauria semblat dita folia, oídà!, és folia que el voler de Déu ha fet realitat.*

*No tenim encara la llibertat de Catalunya: és varada, però la nau de la causa catalana hi fa camí, maldament l'esperin com a tot vaixell, ventades i boires i tempestes; però de nau que té port conegut per la proa, més s'ha d'esperar l'ancorada que el naufragi. I d'altra banda, aquí em teniu, davant vostre, discurs en mà, agraïment en el cor, i... tremolor de goig o de vellesa en els llavis.*

*Us acabo de dir en aquest llarg introit de justificació, d'esplai i cortesia, que, recobrada, poca o molta, per l'Estatut, la llibertat de Catalunya, els Jocs Florals de Barcelona arriben —encara hem de dir arribaran!— al primer replà, a la primera etapa de la seva vida gloriosa en la renaixença integral catalana. Però com —em dirà algú—, és que els Jocs Florals de Barcelona han tingut altra missió que el renaixement de la llengua, que la redempció de la captiva? És que no hi ha hagut de primer una renaixença literària, així tothom ho ha dit, i, després, conseqüència d'ella, una renaixença política? I jo respondré a l'interrogador, breu i concís com en un diàleg platonià: —No: no hi ha sigut. —Explica-m'ho. —Vaig a fer-ho.*

*No hi ha hagut més que una sola renaixença: la de Catalunya, la renaixença integral de la nostra Pàtria: la literatura, la llengua, no han estat un fi, han estat un mitjà. Conscients o inconscients, tant els precursors dels Jocs Florals, com els restauradors, com els conreadors, hem treballar per la llibertat de Catalunya. Repasseu Campmany i ara que la incògnita és descoberta,*

*ho trobareu ben clar; endinseu-vos en el sentit de l'Oda a la Pàtria, d'Aribau, ara que fem camí, i ho descobrireu; llegiu el discurs de Milà i Fontanals en la Festa de la vintiquena, quan presidia per segona vegada, i veureu com no s'empenyeix del camí que ha fet la institució per ell restaurada i dirigida. I com podia ésser d'altra manera?*

*Altrament, tota la història revolucionària del segle XIX, inadvertidament, tingué caràcter catalanista. El trobariem ja en la guerra de la Independència, es filtra en les Corts de Cádiz amb el Dr. Dou, es palpa en la guerra dels set anys, es manifesta en la bullanga de 1845 —dita de la "jamancia"—, el porta a les Corts d'Espanya el General Prim, alena en l'esperit dels que en 1873 proclamaren l'Estat Català, i no diguem com creix, i es defineix més endavant fins a preparar l'actuació política que és només una funció de la política, com el moviment és una funció de l'home, demostratiu de la seva existència.*

*Pel que fa als Jocs Florals jo he volgut comprovar-ho en els discursos presidencials, en les memòries dels Secretaris, en les poesies premiades, i he fullejat els volums de la rica col·lecció, passant els ulls, només per algunes pàgines.*

*En el primer any de la restauració dels Jocs Florals, deia Milà i Fontanals, el gran Mestre, referint-s'hi: "esperem l'aprovació d'aquells per qui no són muts els llibres de la nostra història", i Antoni de Bofarull, en la Memòria de Secretari, afirmava: "serem el que fórem".*

*Victor Balaguer, el mateix any, Victor Balaguer, el de les "Diades de l'Amor", el que uns anys després cantava:*

*"O Castilla castellana  
si la terra catalana  
no t'hagués conegut mail"*

*dirigint-se al jovent, l'esperonava a que fes "dels Jocs Florals d'aquest any, el seu desperta ferro!" i en 1868 afegeia: "No tenen els Jocs Florals, ni poden tenir, més idea que la d'un partit patriòtic".*

(Continuarà)

**CARLOS VALCARCE  
MAGDALENA**

ABOGADO

**Civil - Matrimonial  
Circulació - Penal**

C/ Capmany, 40  
**SANT FELIU DE GUÍXOLS**

Tel. 972 32 49 97

Fax 972 82 22 92

**ES LLOGA LOCAL COMERCIAL  
241 metres quadrats**

**Carrer Maragall cantonada carrer Bartrina**

**Interessats trucar als telèfons:**

**972 32 02 23 - 972 32 12 84**

**CLÍNICA DENTAL**

**Dra. Irene Capria - ODONTÒLOGA**

Col·legiada núm. 1768

**IMPLANTS ORTODÒNCIA  
URGÈNCIES 639 348 583**

MÚTUES CONCERTADES

**Consultori: Rambla de la Generalitat, 25, 1r. C - Tel. 972 821 441  
SANT FELIU DE GUÍXOLS**



*Pere Ararà*

des de 1922 al vostre servei  
a Sant Feliu

**DECORACIÓ, REGALS,  
MOBILIARI**

Rambla A. Vidal, 32-34 - Tel. 972 325 263 - SANT FELIU DE GUÍXOLS